

A közgazdasági-elemző ihletettséggel Schumacheri mottó feloldását az első kreatív feladat segítségével kíséreljük meg. Cél, hogy hallgatói és oktatói oldalról valóban kreatív, a kétféléves tematikus évben sikerrel kidolgozható ötletek kerüljenek színre, majd ezekből, vagy ezek inspirációjára megalakuljanak az egy-egy téma köré csoportosuló többfős teamek. Mediális alapként Michelangelo Antonioni Nagyítás című (Blow-Up, zene: Herbie Hancock) 1966-os filmjét, az egyetemes filmművészet egyik legismertebb alkotását hívjuk segítségül. A tulajdonképpen egyszerű történet mögött számos, a kort és korunkat is foglalkoztató kérdés feszül, amely a világ megismerhetőségét tárgyalja. A filmben elsősorban a fotóművészet, mint a valóság leképezésének egyik eklatáns lehetősége kerül a középpontba, de a megjelenített nonfiguratív festőművészet és maga a film is, mint művészeti műfaj a megismerés kérdéseit feszegeti. A gyönyörűen felvett, "művészien" megtervezett különös színvilágú képsorokon bontakozik ki a történet feszültsége, az egyik fotón észrevett, majd kinagyított részlet, amely egy lehetséges bűntényre utal. A valóság valódi részlete, vagy belelátás, egyfajta torz(ított) leképezés, ami megmagyarázza a fotós által megélt és megmagyarázhatatlan történeteket? A filmben végtére nem tudunk meg semmit a bűntényről, a felfedezés ténye és az abból induló folyamatok sokkal fontosabbnak tűnnek. A jelentős filmkritikai irodalmat generáló alkotás Antonioni szemléletét végső soron nem egyértelműsíti, ugyanakkor a megismerés viszonylagosságára utal. A dolgok nem, vagy csak részben ragadhatók ki kontextusukból, így is megváltozik vagy eltűnik eredeti jelentésük. A film egyik alapvető kérdése, hogy a főszereplő fotós személye egyáltalán alkalmas-e a valóság megismerésében erre a közvetítő szerepre. Úgy rögzíti, illetve lát(tat)ja saját kameráján keresztül a világot, hogy nem is abban él. A hajléktalanok milliójének albumát tervezi, közöttük mozogva készíti fotóit, miközben dúsgazdag létének megfelelően Rolls Royce-ával jár-keel a városban.

A tematikus év alkotási-kutatási projektjéhez Antonioni szemléletén keresztül próbálunk ötleteket, lehetséges, analízisre majd progresszív tervezésre alkalmas feladatokat keresni. A választott környezet/téma bemutatása a feladat szempontjából érdekes, arra fókuszáló preparálása szabadon kezelendő, Antonioni pl. a forgatás helyszínéül szolgáló Maryon Park gyepének színét sem találta megfelelőnek, így átfestette. A számunkra érdekes valóság és annak érdemes nagyításához bármilyen valós vagy fiktív eszköz használható. Az ad hoc teamek feladata, hogy elsősorban képi eszközökön keresztül ragadják meg a lehetséges témákat. Igen fontos a személyesség, azaz a filmbéli Thomással ellentétben próbáljunk valóban megélt, és nem csupán szerepként eljátszott momentumokat megragadni. A fotós is próbál kitörni a parkbéli felvételek elkészítésével, hogy ne csupán a mesterkelt műtermi munka és a szintűgy mesterkelt, jó témát ígérő hajléktalan világ töltsen ki ambícióit.

Keressünk témákat, helyszíneket, nagyítsunk ki (rész)problémákat, de ne veszítsük el a megismerhetőség valódi lehetőségét. A kétfős csapatokat nem tekintjük szigorú korlátnak, több ilyen formációban is részt lehet venni. A lényeg, hogy mindenkinek legalább 3 projektötlet kapcsolódjon, ami származhat akár 3 különböző teamből is. Ezúttal a tematikus év oktatói – önállóan vagy szintén kétfős ad hoc teamekben – is bemutathatnak projektötleteket.

A prezentáció módja: 1 db álló A2 nyomtatva/projektötlet, cím/mottó, egy mondatban a lényeg, fotók, rajzok, valamint kommentált-vetített prezentáció.

Vasáros Zsolt DLA egyetemi docens

2012.09.12